

СПОВІДАННЯ ТА ДУШПАСТИРСТВО ЖІНОК, ЗРАНЕНИХ АБОРТОМ

Загальний досвід показує, що багато жінок не можуть прийняти Боже прощення за цей гріх, та не можуть пробачити собі. Є жінки, які ніяк не наважаться визнати у сповіді цей гріх, є такі, які знову і знову сповідаються з нього, а також є такі, які під час розмови зазначають, що не можуть переосмислити те, що сталося.

Наступний „vademecum” (кишеньковий довідник) для сповідників узагальнює досвід вивчення розмов із кількома сотнями причетних жінок.

Базова інформація про постабортальну жалобу:

- Не обов'язково з'являється відразу, часто заперечені почуття проявляються лише через десятиліття.
- Час сам по собі не лікує.
- Аборт дуже часто відбувається через примус або відсутність підтримки.
- Про це дуже важко говорити навіть на сповіді. Якщо вони неодноразово сповідають його чи окремо згадують, що не знають, що з цим робити, то це свідчить про дуже сильний біль, який сильніший за сором.

Як приступити до цього? Як бути присутнім?

Однією з найважливіших речей, коли ми стикаємося з цим, є атмосфера глибокого співпереживання, любові та прийняття. Я маю бути присутнім так, як Ісус був присутнім для розкаяних грішників (див. перелюбна жінка : „Я тебе також не засуджую. Іди й відтепер більше не гріши”. Без осуду, з любов'ю і прийняттям грішника, але не гріха (не можна: не біда, трапляється і з іншими...)).

- Те, як ти приймаєш її, як дивишся на неї, як говориш – прийняття і любов... У нас є час поговорити.

Конкретні кроки можна прочитати на звороті.

Ці кроки варто пройти і з лежачими хворими; стаються глибокі звільнення!

Базується на вченні папи Йоана Павла II, викладеного в 99 пункті енцикліки „Evangelium Vitae”:

„Особливу увагу ми хотіли би присвятити вам – жінкам, які допустилися переривання вагітності. Церква знає, скільки чинників могло вплинути на таке рішення і впевнена, що у багатьох випадках це було болісне, а може, навіть, і драматичне рішення. Напевне, рана ще не загоїлась у ваших серцях. Але однаково те, що сталося, було і буде глибоко негідним. Та не журіться і не втрачайте надії. Навпаки, намагайтеся витлумачити це випробування. З покірністю та довірою покайтеся, якщо досі ще цього не зробили. Отець усього милосердя чекає на вас, щоб подарувати вам своє прощення і мир у таїнстві примирення. **Ви зрозумієте, що нічого ще не втрачено, і зможете попросити пробачення у своєї дитини: вона тепер живе в Бога.** Спираючись на допомогу та пораду прихильних до вас і досвідчених людей, ви зможете зробити свій болісний досвід чи не найпереконливішим аргументом в обороні вселюдського права на життя. Ваша самовідданість у служінні життю, яка, може, увінчається народженням нових людських істот, ваша готовність до прийняття й турботи про тих, хто найбільше потребує вашої близькості, спонукає по-новому побачити людське життя”.

Сповідь. (Можете запропонувати провести розмову пізніше, але є ризик, що жінка не прийде). Не слід відразу говорити, що це вбивство, але якимось чином все-таки сигналізувати про його серйозність. Напр., у кінці: покута зазвичай досить велика, бо це тяжкий гріх...

Прийняти з любов'ю: „Я дуже радий, що ви прийшли, я дуже радий цій сповіді. Це милість, все небо радіє, адже нелегко набратися сміливості, чи не так?”

1. Навідні запитання. – **хай розповість свою історію...** Найчастіше з'ясовується, що не було підтримки. До кінця слід спілкуватись так, щоб жінка відчувала, що її не осуджують, але не з'являлось відчуття, що це не гріх.

2. Запитати, *скільки було абортів.* (Якщо їх було багато, пізніше запитайте про дитинство, оскільки у таких випадках це зазвичай пов'язано з сексуальним насильством у дитинстві).

Чи має народжених дітей... (- Так, 2... - То в тебе 6 дітей, 2 тут, 4 у раю). Звідки нам відомо? Святий Іван Павло II: **Ці діти знаходяться у Бога.** (EV 99; можна зачитати). Є маленькі тільця, але немає маленьких душ. Вони повноцінні душі. У раю немає гніву. Вони на тебе не сердяться.

3. **Нехай вона дасть їй ім'я, хай прийме її як свою дитину...** Як? „Сядь у тиші, запитай Бога, дівчинка чи хлопчик, прийми першу думку, яка прийде... (Для кожної дитини). Таким чином вже не „хтось десь”. (Можна розповісти: я знаю жінку, яка розповіла, що коли вона дала ім'я дитині, то сказала, що „конкретно можу думати про неї, що це мій Петрик, це моя Марійка”...) (Можливо, наступного разу: яке ім'я ти дала, чому...) Ці діти у раю, хтось із вашої родини вже там... Можеш попросити її(їх) помолитися за вас”.

4. **Хай звернеться до дитини цим ім'ям.** „Заплющ очі, уяви, що діти перед тобою. Що б ти їм сказала? Скажи, що б ти хотіла... Як думаєш, що б вона тобі відповіла?” (У цьому випадку вони зазвичай просять прощення від дитини; вона може сказати, як її любить, як добре було б бути разом і т.д.).

5. **Хай в молитві принесе дитину до Ісуса і Марії і передасть її їм,** в уяві покладе до рук Марії. (Можна запропонувати, щоб пізніше вчинила так само на месі).

6. **Після цього помолитися за неї, над нею,** щоб Бог забрав самозвинувачення... Подякувати Богові, що привів її... Хвала за таїнство покаяння, за те, що Бог милосердний і прощаючий, і дає нову можливість – просити благословення на це... Дати їй благословення: Підтримати в обов'язках, які має за статусом, у майбутніх завданнях. Молитися, щоб Бог, Дух Святий, наповнив душу/єство жінки, очистив її від усякого зла...

7. Призначити **покутою** духовне усиновлення... Сказати, що ми тепер молимося за маму, щоб обрала життя. За дитину, щоб жила. Покута така велика тому, бо при тяжких гріхах вона більша...

Розповісти, де можна знайти текст – молитовник, застосунок, додаток „Adopt a life”

+1. Полегшенням може бути і те, якщо мама якимось чином збереже пам'ять про дитину: посадить дерево на пам'ять про неї або розмістить дощечку з ім'ям дитини там, де є такий меморіал.

Віртуальна стіна плачу: <https://inmemoriam.com.ua/>